

บวกรหรือลบ ชีวิตเราเป็นแบบไหน
อยู่ที่ใจเรามองและอยากให้เป็น

รองเท้า กลางสายฝน

แพรวพลอย เขียน

ศ.ดร.รีนฤทัย สัจจพันธุ์ บรรณาธิการและคำนิยม
พูลพิมพ์ การสัณฑ์ ภาพปกและภาพประกอบ

รองเท้า กลางสายฝน

แพรวพลอย เขียน

ศ.ดร.รีนฤทัย สัจจพันธุ์ บรรณาธิการและคำนิยม
พูลพิมพ์ การสัณฑ์ ภาพปกและภาพประกอบ

จัดพิมพ์โดย **INSPIRE** สำนักพิมพ์ในเครือแนนมีบุ๊กส์

รองเท้านางสายฝน

แพรวพลอย เขียน

ศ. ดร. รุ่งฤทัย สังข์พันธุ์ บรรณาธิการและคำนิยม

พลูพิมพ์ การสนัด ภาพปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2555

ราคา 115 บาท

ฉบับ e-book ราคา 123 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2555: แพรวพลอย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

แพรวพลอย.

รองเท้านางสายฝน. -- กรุงเทพฯ: อินสปายร์, 2555.

136 หน้า.

1. เรื่องสั้น -- รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-04-0857-3

ISBN 978-616-04-1035-4 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** ราตรี สังสฤกษ์ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุชาดา งามวัฒนจินดา **บรรณาธิการที่ปรึกษา** เอื้อยจิตร บุญนาค **บรรณาธิการบริหาร** วาริน วรณประสาธ **บรรณาธิการเล่ม** วลัยพร ขำโพ **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** อ่าพันธ์ คงมั่น **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ ธนุตรา ทิพนกน **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เสงส์งค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุนันท์ เพชรขาว **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุปราณี อภัยแสน **หัวหน้ากองประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** ฉัตรทิพย์ กลีสิทธิ์ อนุสรดา ตาชนะ **สำนักงาน** บริษัท นานมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ คลาสสิกสแกน **โทร.** 0-2291-7575 **พิมพ์ที่** อักษรสัมพันธ์ **โทร.** 0-2428-7500

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

เรื่องราวของหนังสือรวมเรื่องสั้น **รองเท้านางสายฝน** เป็นเรื่องของการทำงาน ชีวิตคู่ และครอบครัว ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวของคนวัยหนุ่มสาว หลายเรื่องสะท้อนปัญหาแบบเส้นผมบังภูเขา ที่พอเขียนออกไปสักนิดก็มองเห็นทางออกโล่ง ๆ อยู่ใกล้ตัว เรื่องสั้นในชุด **รองเท้านางสายฝน** จึงเป็นทั้งงานเขียนที่อ่านเพลิน และเป็นทั้งงานเขียนที่สร้างแนวคิดแก่ผู้อ่านในการใช้ชีวิตให้มีความสุข

เรื่องสั้นหลายเรื่องย้ำความคิดเรื่องความมานะอดทน สู้กับงานหนัก สู้กับความอ่อนล้าที่ถ่อยในใจของตนเอง สู้กับชีวิตที่ล้นเหลือ ไม่จมอยู่กับความทุกข์ เผชิญหน้ากับปัญหาอย่างมีสติ บางครั้งการปล่อยวางจากปัญหาก็เป็นการแก้ปัญหาก็ได้ดีเท่า ๆ กับ หรือดีกว่าการพุ่งเข้าชนปัญหาให้แตกหัก นอกจากนี้ อีกหลายเรื่องกล่าวถึงการรู้จักให้อภัย รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา การวางเฉยต่ออคติของเพื่อนร่วมงาน มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทนอดกลั้นต่ออุปนิสัยใจคอที่แตกต่างกันของนางานหรือสมาชิกในครอบครัว การรู้จักปรับตัวเข้าหากัน ไม่มากจนสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ไม่น้อยจนกลายเป็นถือเอาตนเองเป็นใหญ่ มองชีวิตไปข้างหน้า มีความหวังและใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถจนกว่าจะประสบความสำเร็จ

ในขณะเดียวกัน เรื่องสั้นหลายเรื่องทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงคุณค่าระหว่างความสำเร็จ กับความสุข ระหว่างการมีชีวิตกับการใช้ชีวิต เพราะในสังคมแห่งการแข่งขันทุกวันนี้ สิ่งแวดล้อมทางสังคมหล่อหลอมให้เรามุ่งหวังแต่จะสร้างความสำเร็จในหน้าที่การงานจนลืมนึกถึงความสุขของตนเอง ของคน

ใกล้ชิด และของครอบครัว เราละเลยการดูแลสุขภาพกาย สุขภาพใจ สัมเลือนความรื่นรมย์ในชีวิตที่อาจจะเกิดจากสิ่งง่าย ๆ เพียงแค่นั่งดูดอกไม้ในสวนเราให้ความสำคัญกับการไปรับลูกที่โรงเรียน หรือการรับประทานอาหารร่วมกันในครอบครัวน้อยกว่าการทำงานล่วงเวลาหรือการไปงานเลี้ยงของบริษัท เรามีชีวิตที่มุ่งทำงานราวเครื่องจักรกล แต่ไม่รู้จักใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพและมีคุณค่า เราบางคนยังถูกกำหนดด้วยทัศนะความคิดของคนอื่นจนมองไม่เห็นศักยภาพ ทักษะ หรือความสามารถที่มีอยู่ในตัว เรื่องที่ดูเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ หากสะสมนานไปก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ที่ทำให้ผู้คนดำเนินชีวิตผิดพลาดทางจนอาจพบความล้มเหลวหรือหายนะอย่างน่าเสียดาย

เรื่องสั้นต่าง ๆ ใน **รองเท้ากลางสายฝน** เป็นเรื่องสั้นขนาดสั้นที่ไม่ได้ดำเนินเรื่องด้วยกลวิธีซับซ้อนใด ๆ ภาษาเรียบง่าย อ่านสบาย แต่เนื้อหากระทบอารมณ์ กระแทกความคิด แม้เรื่องสั้นเล่มนี้จะไม่อาจเปลี่ยนชีวิตของผู้อ่านได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยก็ทำให้ผู้อ่านเกิดพลังใจในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขและมีคุณภาพ

ศาสตราจารย์ ดร.เรณูทัย สัจจพันธุ์

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคนทำงานในเมืองหลวงเป็นชีวิตที่มีแง่มุมน่าสนใจมากมาย เพราะเมืองหลวงเป็นแหล่งรวมผู้คนจากหลากหลายพื้นเพ ส่วนหนึ่งอาจเป็นคนต่างจังหวัด และอีกส่วนหนึ่งอาจเป็นคนที่เกิดและเติบโตในเมืองหลวง ครั้นเมื่อมาอยู่ร่วมกันย่อมมีเรื่องราวอันหลากหลายบังเกิดขึ้นให้เราได้เรียนรู้

รองเท้านางสาวฝน ผลงานรวมเรื่องสั้นของ **แพรวพลอย** ซึ่งได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 นานมีบุ๊คส์อะวอร์ด ครั้งที่ 5 ประเภทเรื่องสั้น สร้างแรงบันดาลใจ เล่มนี้ สะท้อนให้เห็นเรื่องราวของคนวัยทำงาน ต่างพื้นที่ ที่ทำงานในเมืองหลวงได้อย่างกระชับ และสมจริง ดึงมาด้วยความรู้สึก ผู้อ่านจะได้เรียนรู้และหวนตระหนักถึงชีวิตของตนที่ผ่านมาว่า ได้ดำเนินไปถูกทางและถูกต้องแล้วหรือยัง มีอะไรผิดพลาดไปแล้วน่าจะแก้ไขได้บ้าง สิ่งที่เคยคิดว่าเป็นอุปสรรค แท้จริงแล้วเป็นเพียงอุปสรรคทางความคิดของตนเท่านั้นหรือเปล่า เรื่องสั้นในเล่มนี้จะสะกิดให้เราได้คิดทบทวนอีกครั้ง

สำนักพิมพ์มีความยินดีที่ได้นำเสนอผลงานรวมเรื่องสั้นสร้างแรงบันดาลใจชุดนี้ และต้องขอขอบคุณ **ศาสตราจารย์ ดร.เรณูถัย สัจจพันธุ์** ที่ให้เกียรติเป็นบรรณาธิการคัดเลือกต้นฉบับจำนวน 25 เรื่องมาจัดพิมพ์ในครั้งนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หลากหลายชีวิตคนวัยทำงานที่โลดแล่นผ่านงานเขียนนี้ จะทำให้ผู้อ่านทุกท่านมีความหวัง ไม่ย่อท้อ ต่อทุกปัญหาและอุปสรรคที่จะต้องเผชิญ

สำนักพิมพ์อินสปายร์

คำนำผู้เขียน

บายๆ วันหนึ่งบนตึกสูงชั้นที่สามสิบเจ็ด กรรมการผู้จัดการชาวอังกฤษ กำลังนั่งคุยเรื่องยอดขายกับหัวหน้าพนักงานคนหนึ่งด้วยท่าทีกระตือรือร้น เมื่อผู้เขียนเดินผ่านไปทางห้องนั้น เจ้านายเรียกให้เข้าไปแปลคำว่า “obstacle” เพราะคู่สนทนาไม่เข้าใจความหมาย ด้วยความหวังดีและเราทั้งสามคุ้นเคยกันดี ดังนั้นแทนที่จะแปลตรงตัวไปแค่คำว่า “อุปสรรค” ผู้เขียนจึงอธิบายไปว่า

“มันคืออะไรก็ตามที่ขวางกั้นไม่ให้เราไปถึงจุดหมายที่ตั้งไว้ได้ ในที่นี้คืออะไรก็แล้วแต่ที่ขวางกั้นคุณ จนทำให้ไม่สามารถทำยอดขายได้ตามเป้าในแต่ละเดือน” ผู้เขียนดีใจที่เห็นเพื่อนร่วมงานทำท่าถึงบางอ้อและยิ้มแต่เมื่อเจ้านายถามทวนอีกครั้งว่าเขาเข้าใจว่ายังไง เขาตอบอย่างมั่นใจจนมั่นใจว่า “Problem!”

เราทั้งคู่เห็นนายสายหน้าซำๆ พลางบอกว่าสองคำนี้มีความหมายต่างกัน ผู้เขียนเห็นว่าปกตินายเป็นคนใจดีจึงถามออกไปตรงๆ ว่า “อุปสรรค” กับ “ปัญหา” ต่างกันตรงไหน ตามปกติคนเราก็มักใช้สองคำนี้ร่วมกันอยู่แล้วจนแทบแยกไม่ออก เรามักใช้คำว่าอุปสรรคและปัญหา นายตอบว่ามุมมองและความรู้สึกมันต่างกัน อุปสรรคมีไว้เพื่อเรียนรู้และฟันฝ่า ส่วนปัญหาคือสิ่งที่ต้องแก้ไข แต่ปัญหาให้ความรู้สึกเชิงลบมากกว่า ถ้าเรามองว่าทุกอย่างคือปัญหา เท่ากับเรากำลังสร้างเงื่อนไขที่ยุ่งยากให้ตัวเองอยู่ จากนั้นนายย้ำอีกครั้งว่า “อุปสรรคไม่ใช่ปัญหา”

สิบปีผ่านไป...เมื่อมองย้อนกลับไปในรอบช่วงชีวิตที่ผ่านมา ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นกับชีวิตของผู้เขียน ซึ่งบางครั้งสามารถรับมือกับจุดเปลี่ยนนั้นได้อย่างสงบ ขณะที่หลายครั้งไม่รู้จะหาทางออกให้กับ

ชีวิตได้อย่างไร ตำนานตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับการตัดสินใจที่ผิดพลาด บางครั้ง
หวาดกลัวที่จะเริ่มต้นทำสิ่งใหม่ ๆ เหมือนคนมองผ้าสายฝนออกไปแล้วห่อไหล่
หลบตัวอยู่ในซอกตึก แต่เมื่อเวลาผ่านไปและตั้งสติได้แล้ว จึงได้แง่คิดว่า
ไม่ใช่เพราะความล้มเหลวและอุปสรรคที่สั่งสมมาหรือที่ทำให้ชีวิตคนคนหนึ่ง
แข็งแกร่งขึ้นมาได้ ไม่สำคัญหรอกว่าเราเคยเป็นคนล้มเหลว สิ่งสำคัญ
คือเราได้เรียนรู้อะไรบ้างจากความล้มเหลวและผิดพลาดนั้นต่างหาก...ได้เรียนรู้
ว่าชีวิตที่ไร้อุปสรรคคือชีวิตที่ไร้รสชาติ ได้เรียนรู้ว่ายังมีปัจจัยภายนอกหลาย
อย่างที่เราไม่สามารถควบคุมได้ทั้งหมด ได้เรียนรู้ว่ากำลังใจและแรงบันดาลใจ
สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องเฝ้ารอจากคนอื่น ได้เรียนรู้และ
ยอมรับว่าไม่มีอะไรอยู่กับเรายั่งยืน - ความล้มเหลวหรือความสำเร็จ น้ำตาหรือ
เสียงหัวเราะ กระทั่งสายฝนหรือแสงแดด การเลือกมีชีวิตอยู่อย่างเศร้าหมอง
หรือรื่นรมย์ ถ้าเลือกได้ ทำไมเราไม่เลือกอย่างหลังเล่า ก็ในเมื่ออุปสรรคไม่ใช่
ปัญหา...

สวมรองเท้าแตะ แล้วเราจะวิ่งฝ่าฝนไปด้วยกัน!

บวกหรือลบ... ชีวิตเราเป็นแบบไหน อยู่ที่ไหนเรามองและอยากให้เป็น ☺

แพรวพลอย

กุมภาพันธ์ 2555

สารบัญ

รองเท้ากลางสายฝน	11
กบเลือกนาย	17
ขนมหวานที่ถูกเมิน	23
เวลาที่เหลืออยู่	27
ดอกไม้กับก้อนหินจากชายคนนั้น	31
หุหนวก ตาบอด กับคนใบ้	37
คนล้มเหลว	41
สิ่งที่ซ่อนอยู่	47
ท่ามกลางคนใจร้าย	53
หน้าที่	59
สิ่งที่ทำให้ต่าง	63
เรื่องเล็กน้อย	67
สิ่งที่ดีที่สุด	73

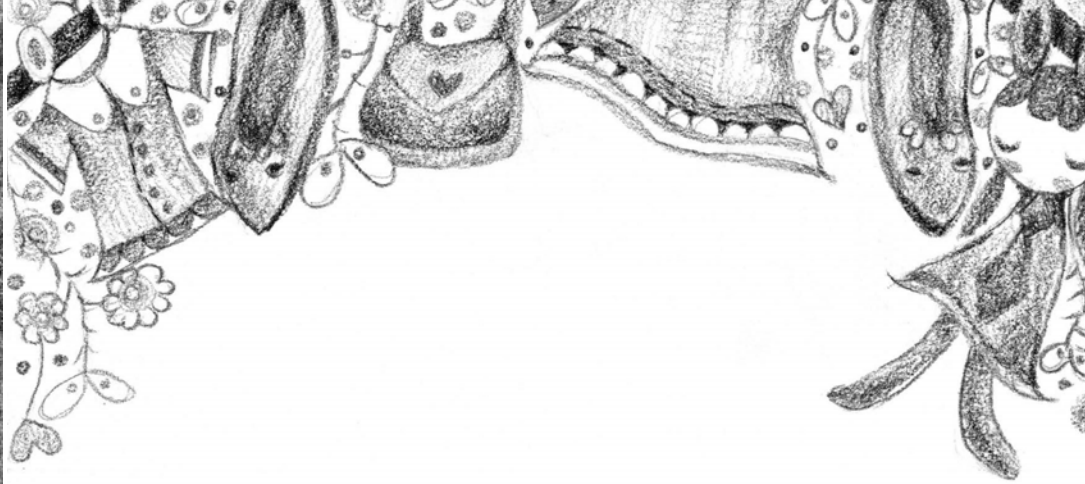

คนโชคดี	77
บทเรียนจากห้องสัมภาระ	83
รูปลักษณ์กับคุณภาพ	89
มุมใจดีในแบบของเขา	93
ทางเลือก	97
เรื่องซึ้งกับเสียงนกเสียงกา	101
ชั่วโม่งเร่งด่วน	105
บางครั้งก็จำเป็น	109
ต้นไม้กับน้ำฝน	115
หมวกปีกกว้าง	119
สุภาพบุรุษ	123
ภูเขา	129

รองเท้ากลางสายฝน

เช้าวันนั้นเมื่อหลายปีก่อน ฝนตกลงมาอย่างหนักหลังจากตั้งเค้ามาตั้งแต่เช้ามืด โชคดีที่ฉันเรียกแท็กซี่ไปขึ้นรถไฟฟ้าสายสุขุมวิทได้ตั้งแต่เที่ยวแรก และใช้เวลาไม่นานก็มาถึงที่ทำงานเช้าตรู่เหมือนทุกวัน โดยไม่ต้องทนเปียกเสียดียัดเยียดกับใครในชั่วโมงเร่งด่วนและฝนพร่างลงมาอย่างหนักในวันนั้น...

คุณชานนท์เดินเข้ามาหาฉัน และถามว่าตารางการทำงานของเขาวันนี้มีอะไรบ้าง ตามปกติเจ้านายให้ฉันซึ่งเป็นเลขานุการเป็นคนคอยจัดตารางการทำงานให้ว่า มีคิวนัดหมายอะไรบ้าง ซึ่งจะลงในสมุดนัดหมายล่วงหน้าเป็นรายสัปดาห์ไป

“วันนี้คุณมีสัมภาษณ์พนักงานต้อนรับทั้งหมดสี่คนค่ะ” ฉันรีบยื่นใบสมัครงานของทั้งสี่คนออกมาให้เขา ทั้งหมดถูกจัดเรียงลำดับก่อนหลังตามเวลานัดหมายอย่างเรียบร้อย จากนั้นเราต่างก็ทำงานกันไปอย่างเงียบๆ เวลา

ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันก็มองดูนาฬิกาที่ข้อมือจึงพบว่าถึงเวลานัดหมายของ
ผู้สมัครคนแรกแล้วแต่ยังไม่เห็นวีแววของเธอเลย โชคไม่ดีที่เธอไม่มีโทรศัพท์
มือถือให้ฉันโทรตามเสียด้วย ฉันได้แต่คาดเดาเอาเองว่าเธอคงอยู่ระหว่าง
การเดินทางก็เป็นได้ ฝนเพิ่งเริ่มซา เธออาจจะกำลังติดอยู่ที่ไหนสักแห่ง...
สิบห้านาทีผ่านไป ฉันจึงได้ยินเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น และทันทีที่ฉันกรอก
เสียงลงไปตามสาย ก็ได้ยินเสียงกระหืดกระหอบพอ ๆ กับเสียงโล่งอกของ
ผู้สมัครคนนั้น ก่อนที่เธอจะรีบบอกด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจว่า

“ต้องขอโทษจริง ๆ นะคะ หนูออกมาแต่เช้าแล้วแต่รถมันติดมาก
ตอนนี้หนูอยู่ข้างล่างค่ะ และหนู...เอ่อ...ต้องการความช่วยเหลือจากพี่”

“เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมไม่ขึ้นมาข้างบน” ฉันได้แต่สงสัย เธอคงกำลัง
ใช้โทรศัพท์จากตู้สาธารณะข้างล่างอยู่กระมัง

“คือว่า...” เสียงนั้นเต็มไปด้วยทั้งความกระตือรือร้นและเกรงใจ “ฝน
ตกหนักมาก แล้วหนูวิ่งฝ่าฝนมา รongเท้าของหนู...มันชาค่ะ พี่รongเท้า
หลุดออกมาเลย พี่พอจะมีรongเท้าสำรองสักคู่ให้หนูขอยืมใส่เข้าสัมนา
ก่อนไหมคะ”

ฉันบอกให้เธอขึ้นบันไดเลื่อนแทนการใช้ลิฟต์ขึ้นมารออีกฝั่งหนึ่งก่อน
จากนั้นฉันรีบเดินไปถามพี่ที่ทำงานที่สนิทกันคนหนึ่ง ว่าพอมีรongเท้าสำรอง
ติดไว้ที่ทำงานไหม เพราะตามปกติฉันจะใส่รongเท้าคู่เดียวตลอดทั้งวันและไม่มี
รongเท้าสำรองไว้อย่างคนอื่น นับว่าโชคดีที่พี่คนนั้นมีรongเท้าสำรองไว้อยู่คู่หนึ่ง
และทันทีที่เห็นหน้าผู้สมัครคนนั้น ฉันได้แต่ยิ้ม...

เธอเป็นเด็กสาวจบใหม่ แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาวแบบเรียบสีชมพู
อ่อนทับไว้ในกระโปรงสลับสีดำถึงเข่า มือข้างหนึ่งถือร่มคันเล็ก ๆ ที่มีหยด
น้ำเกาะอยู่ และสะพายกระเป๋าถือใบเล็ก ๆ พร้อมแฟ้มพลาสติกที่คาดว่าเธอ
คงใส่พวกเอกสารประวัติการเรียนของเธอ ผมเฝ้าของสาวน้อยชี้ฟูดูน่าขัน
ซึ่งเป็นผลมาจากความชื้นของไอน้ำ หน้าตาที่เธอคงบรรจงแต่งออกมาตั้งแต่
เช้านั้นเริ่มดูซีดลงไปมาก และที่ดูน่าเวทนาที่สุดคือรongเท้าที่เปียกและซำรุด

คุณนั้นในมืออีกข้างของเธอ เห็นได้ชัดว่าพื้นและส้นรองเท้าทั้งสี่และหลุดออกมาห้อยต่องแต่ง

“ไม่เป็นไรนะคะ มาลองใส่รองเท้าคู่นี้ก่อนเถอะ” ฉันเดินเข้าไปแตะไหล่เธอเบาๆ เป็นเชิงปลอบ เด็กสาวรีบวางรองเท้าคู่นั้นลงและยกมือไหว้ฉันอย่างนอบน้อม ดูเหมือนเธอคงอายอยู่ไม่น้อย แต่ฉันบอกเธอว่าไม่ต้องกังวล เมื่อเธอจัดการกับรองเท้าคู่นี้เรียบร้อยแล้ว ฉันจึงพาเธอเดินเข้าไปรอในห้องประชุม พร้อมบอกเธอให้รีบหิวผ้าผมให้เรียบร้อย จากประสบการณ์ที่มากกว่าทำให้ฉันพอดูออกว่าลึกๆ เธอกำลังกังวลใจไม่น้อย แต่แววตาคู่นั้นดูมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยว ฉันรู้สึกชอบเธอขึ้นมาจริงๆ และบอกออกไปจากใจว่า

“อีกสักพักคุณชานนท์ก็จะเข้ามานะคะ ระหว่างนี้สิ่งที่น้องจะต้องทำคือแค่เพียงยิ้มและทำให้สบาย ทุกอย่างจะเรียบร้อยค่ะ” ฉันยิ้มให้และเห็นเธอมองฉันด้วยสายตาซึ่งใจก่อนที่ฉันจะเดินออกมาจากห้องประชุมนั้น

เมื่อการสัมภาษณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว เด็กคนนั้นเดินออกมาหาฉัน ฉันบอกเธอไปว่าค่อยเอารองเท้าคู่นั้นมาคืนภายหลังก็ได้ แต่เธอยืนยันว่าไม่เป็นไร และจะหาซื้อรองเท้าแตะแถวร้านสะดวกซื้อแถบนั้นใส่ไปก่อน

หลังจากการคัดเลือกและสัมภาษณ์ในรอบนั้นเสร็จสิ้นลง เด็กคนนั้นก็เป็นหนึ่งในผู้ผ่านการคัดเลือกและได้ทำงานกับเรา เธอถูกส่งไปประจำที่สาขาปีนเกล้า

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การย้ายเข้าและลาออกถือเป็นเรื่องปกติของบริษัทเอกชนแบบนี้ ฉันกับคุณชานนท์คุ้นเคยกับการสัมภาษณ์พนักงานหลายตำแหน่งและหลายอัตราจนกระทั่งฉันแทบลืมเด็กคนนั้นไปเลย เมื่อเจอเธออีกครั้งหนึ่ง ฉันจึงได้ข่าวว่าเธอกำลังจะลาออก เพราะได้งานใหม่ที่ใกล้ที่พักมากกว่าเดิม ฉันแสดงความยินดีกับเธอจากใจจริง เด็กสาวคนนั้นเดินเข้ามากอดฉันและพูดว่า

“พี่แป้งดีกับหนูมาก หนูไม่มีวันลืมว่าพี่เป็นคนแรกที่ให้โอกาสหนูในเรื่องงาน”

เรายืมให้กัน ฉันเชื่อว่าเธอคงเห็นความปรารถนาดีจากใจจริงของฉัน เหมือนที่ฉันเห็นความจริงใจอย่างจริงแท้ในสายตาคุณนั้นของเธอ...

ทุกคนมีทางเดินเป็นของตัวเอง เช่นเดียวกับฉัน... หลังทำงานกับบริษัทอยู่เกือบสี่ปี คุณชานนท์ย้ายไปประจำที่ต่างประเทศ ส่วนฉันตัดสินใจลาออกไปช่วยธุรกิจของสามีที่ต่างจังหวัด แต่โชคชะตาก็ก่อกวนและเล่นตลกกับเราจนได้ เศรษฐกิจไม่ดีเลยในปีนั้น หลังจากที่ธุรกิจของเราส่อแววรุ่งแร่มาก่อนหน้านั้นแล้ว ราคาน้ำมันและราคาเหล็กในปีนั้นพุ่งพรวดขึ้นมาจนเราตั้งตัวไม่ทัน มันส่งผลกระทบต่ออย่างเห็นได้ชัดและรวดเร็วกับธุรกิจรับเหมาก่อสร้างขนาดกลางของครอบครัวเรา ฉันดิ้นรนและไม่ยอมแพ้ แต่ยิ่งสู้ยิ่งเจ็บตัว เงินเก็บของฉันร่อยหรอลงไปจากการลงทุนจนเกือบหมด เราตัดสินใจขายเครื่องจักรบางส่วนเพื่อนำมาใช้หนี้ แต่ก็ยังไม่พอจ่าย

สามปีเต็มหลังจากที่ลาออกจากที่ทำงานมา ฉันพบว่าธุรกิจของครอบครัวสามีที่ก่อตั้งมานานหลายปีล้มลงอย่างไม่เป็นท่า มันไม่ได้ล้มแค่ธุรกิจ แต่ล้มพันธภาพระหว่างฉันกับเขาก็ล้มลงไปด้วย เราเครียดใส่กันทุกวัน บางวันเราแทบไม่มองหน้ากันเลย ฉันรู้สึกทั้งอับอายทั้งเจ็บปวดเมื่อต้องตัดสินใจแยกกันอยู่กับสามี และต้องหวนกลับมาหางานทำในกรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง ที่ผ่านมามันคงวางแผนการใช้ชีวิตและทำงานร่วมกันไม่ดีพอ ทั้งที่เราพยายามกันมากแล้วก็ตาม เวลานั้นฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนล้มเหลวในชีวิตอย่างสิ้นเชิง...

เช้าวันนั้น ฉันแต่งตัวออกจากที่พักด้วยความกังวล คิดแต่ว่าในวัยสามสิบห้าปี จะหางานได้ไหมหนอ ความมั่นใจในตัวเองที่เคยมีหดหายไปหมด และรู้สึกอ่อนไหวมากยิ่งขึ้นเมื่อฝนเทกระหน่ำลงมาอย่างหนักในเช้านั้น หลังฉันก้าวเท้าขึ้นรถเมล์ปรับอากาศคันนั้นเพียงชั่วอึดใจ รถติดเป็นแพยาวเหยียดและไม่มีทีท่าจะขยับเขยื้อนไปไหนได้ ฉันเฝ้าแต่นั่งครุ่นคิดถึงชะตาชีวิตและความล้มเหลวของตัวเอง นาฬิกานั้นฉันนึกถึงเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาอย่าง

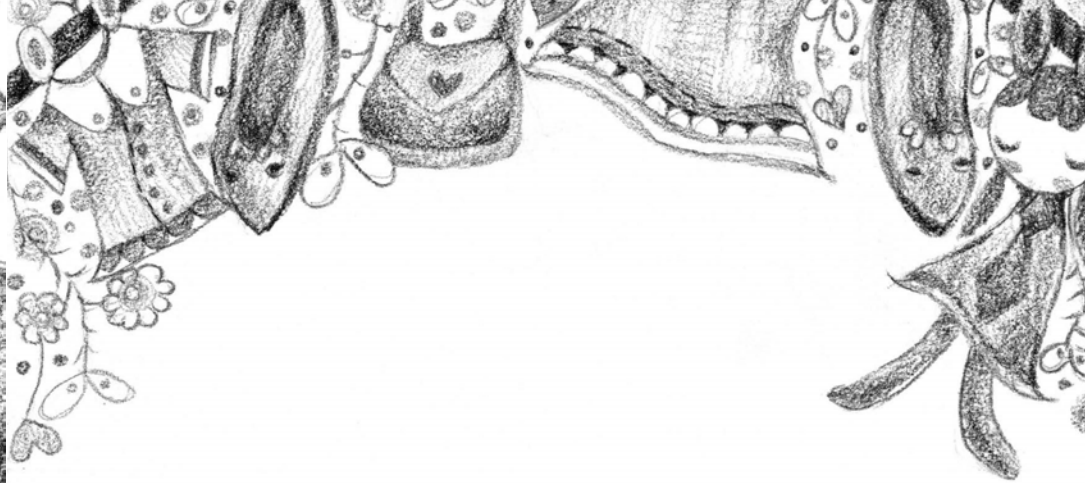
ไม่มีเหตุผล เด็กจบใหม่หน้าตาเด๋อดำคนนั้น ภาพที่เธอเดินเท้าเปลือยหัว
รองเท้าคู่ นั้นเข้ามา พร้อมกับสภาพที่ดูไม่จิตของเธอผุดขึ้นมาในหัวคำนึงอีกครั้ง
หลังแทบหลงลืมมันไปตามวันเวลา ในวันนั้นสภาพภายนอกของเด็กสาวคน
นั้นชวนให้เวทนามากกว่าประทับใจ แต่มีอยู่สองอย่างไม่ใช่หรือที่ดึงดูดใจฉันไว้
และนั่นคือคุณสมบัติที่โดดเด่นและเป็นที่น่าต้องการมากที่สุด “แววตามุ่งมั่น
และใจที่ไม่ห่อถอย” เป็นบางคนอาจถอดใจและโทรมาขอยกเลิกการสัมภาษณ์
วันนั้นไปแล้ว หรือบางคนอาจไม่โทรมาแจ้งเลยก็ได้

ฉันสบตากับผู้หญิงที่อยู่ใต้อาคารรถปรับอากาศคันนั้น เสื้อผ้า
หน้าผมของเธอก็ดูดีหрок แต่แววตาหดหู่และหม่นหมองเหมือนคนขาดความ
มั่นใจในตัวเองของเธอ นั้น ทำให้ฉันแทบทนไม่ได้จนต้องก้มหน้าลง และนั่น
ทำให้ฉันได้เห็นรองเท้าคู่ นั้นของเธอ รองเท้าคู่ นั้นยังใหม่และสวยสมราคา
ของมัน ไม่มีแววว่าจะโดนน้ำฝนเพียงทีเดียวยแล้วชำรุดได้ ไม่ใช่ฉันหрокที่
ให้ออกาสเด็กคนนั้นเมื่อหลายปีที่ผ่านมา เด็กสาวคนนั้นต่างหากที่เป็นคนให้อ
โอกาสฉัน ฉันยังมีมือมีเท้ามีสมองครบถ้วนสมบูรณ์ ฉันยังมีทักษะและ
ประสบการณ์ไม่ใช่หรือ การจมอยู่แต่กับความล้มเหลวทั้งที่เราทำดีที่สุดแล้ว
มันสมควรแล้วหรือ ดูรองเท้าคู่นี้สิ มันยังดีอยู่ มันไม่มีทางหายไปกับสายฝน
ที่กำลังพร่างพรำอยู่แน่ๆ

ฉันเงยหน้าขึ้นไปมองกระจกหน้ารถและสบสายตากับผู้หญิงคนนั้น
อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฉันเห็นเธอเซิดหน้าขึ้นทีละนิด เธอส่งยิ้มให้ฉันด้วย มันเป็น
รอยยิ้มที่มั่นใจในตัวเองมากขึ้น ยิ้มกว้างมากกว่าเดิมในรอบสามสี่ปีที่ผ่านมา...

กบเลือกนาย

มณฑาเปลี่ยนงานมาแล้วถึงสามทีในรอบสิบปี แต่ตำแหน่งงานที่เธอทำมาตลอดคือเลขานุการและผู้ช่วยส่วนตัว เป็นเพราะโชคชะตาหรืออะไรก็ไม่รู้ที่เจ้านายทั้งสามถูกจัดอยู่ในกลุ่ม “โสดและบ้างาน”

นายคนแรกของเธอเป็นผู้หญิงไทยวัยสามสิบสาม ที่ขยันขันแข็งและมักทำงานล่วงเวลาอยู่เสมอ หล่อนเป็นสาวโสดที่ออกจะเป็นคนอารมณ์แปรปรวนอยู่สักหน่อย เดี่ยวดีเดี๋ยวร้ายและค่อนข้างเจ้าระเบียบ เรื่องน้ำซากาแฟต้องเตรียมพร้อมไว้ให้หล่อนเสมอ และหล่อนไม่ชอบให้แม่บ้านมาเสนอหน้า ทำให้เลขานุการของตัวเองเท่านั้นที่หล่อนต้องการ หากไม่ได้ตั้งใจหล่อนจะปิดประตูและทำหน้าที่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เลขาฯ ตัวเองทำเอามณฑาสยองเคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เจ้าหล่อนหงุดหงิดหัวหน้าแผนกบัญชีและไม่รู้จะลงทีใคร นายสาวของเธอเขี่ยงโทรศัทพ์มือถือเฉียดหัวเธอไปหน่อยเดียว!

หลังอดทนทำงานกับคุณวิมาดาได้เพียงสี่ปี มณฑาก็ตัดสินใจหางาน

ใหม่ และคิดว่าตัวเองโชคดีที่จับพลัดจับผลู ได้มาร่วมงานกับเจ้านายหนุ่มชาว ออสเตรเลียซึ่งทำท่าว่าจะควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่านายคนแรกของเธอ การ ทำงานกับรอเจอร์นั้นค่อนข้างสนุกและท้าทาย เขาเป็นหนุ่มโสดที่ยืนยันแข็งแรง และมีระเบียบวินัย ไม่ถึงกับจู้จี้ แต่ทุกอย่างต้องเป๊ะ!

มณฑาพบว่าชีวิตช่วงนั้นของเธอเต็มไปด้วยสีสัน เขาแจกแรงงานให้ทำ และเชื่อมั่นในตัวเธอเสมอ รอเจอร์แตกต่างจากคุณวิมาดาในแง่ที่ว่า เขาไม่ ค่อยให้เธอทำงานล่วงเวลาบ่อยนัก ยกเว้นจำเป็นจริง ๆ ดังนั้น เธอจึงได้กลับ บ้านตรงเวลาอยู่เสมอ แต่ช้าก่อน! รอเจอร์ให้เธอกลับบ้านได้ตรงเวลาก็จริง แต่เขาส่งข้อความมาสั่งงานเธอแทบทุกคืนและวันละหลายหนด้วย ที่เป็นอย่าง นั้น ก็เพราะบริษัทของเธอเป็นเจ้าของสถานออกก่าลังกายชื่อดัง และมีสาขาใน ประเทศไทยอยู่หลายสาขา เธอและเจ้านายประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่ซึ่งเวลา เลิกงานไม่ต่างจากบริษัทเอกชนทั่วไป แต่เวลาปิดทำการของคลับแต่ละสาขานั้นคือยี่สิบสองนาฬิกา

รอเจอร์เป็นหนุ่มต่างชาติและยังไม่มีครอบครัว ดังนั้นเขาจึงทุ่มเท ทุกอย่างไปทำงาน เขาเป็นคนประเภทที่ว่า “ไม่ให้มีอะไรเล็ดลอดสายตาได้” เขาคอยโทรเช็คความเคลื่อนไหวของคลับแต่ละสาขาจนกระทั่งปิดทำการ นั่น หมายความว่า ผู้ช่วยส่วนตัวของเขาไม่มีสิทธิ์ปิดโทรศัพท์มือถืออย่างเด็ดขาด ในช่วงสองสามปีแรกนั้น มณฑาไม่คิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาเลย เธอรู้สึกว่ มันสนุกด้วยซ้ำ แม้มีอยู่หลายครั้งที่เธอต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกและได้รับ ข้อความในทำนองว่า

“พรงุ่นอย่าลืมตามช่างให้ไปซ่อมเพดานห้องน้ำที่สาขางานาด้วย เห็น ต้องตาบอกว่ามีน้ำรั่วซึมออกมา อ้อ! พรงุ่นผมจะตรงไปที่สาขางามวงศ์วาน เลยนะ” เหล่านี้เป็นต้น

แต่ช่วงปีหลังมานี้ อาจเพราะความสนิทสนมกันมากขึ้นตามวันเวลาหรือ เปล่าก็ไม่รู้ที่เขาเริ่มทำให้มณฑาแอบหงุดหงิด เมื่อเธอต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมารับ โทรศัพท์กลางดึกและได้ยินเสียงทักทายที่มักแฝงความประชดประชันตามนิสัย

ของเขา (ตั้งแต่เกิดมามีมาจนตายยังไม่เคยเห็นใครขี่ประชิดเท่าเธอเลย...พับผ้า!)
ว่า

“โง่! ยังมีชีวิตอยู่หรือ” คำถามนั้นคงไม่ทำให้เธอโกรธได้หากเธออยู่ใน
สภาพปกติสมบูรณ์ แต่ขณะนั้นมณฑากำลังนอนชมเพราะพิษไข้ เธอถึงกับ
พูดไม่ออกเมื่อเขาทำเสียงจริงจังว่า

“เดี๋ยวเราต้องส่งไปปลิวเพิ่มนะ มีเครื่องคิดเลขในมือหรือเปล่า” โดย
ไม่รอฟังคำตอบ

รอเจอร์พูดเร็วปรือ ว่าให้เอาสองพันสองคูณด้วยสี่สิบสี่หารด้วยหนึ่งร้อย
 ฯลฯ ตามมาเป็นชุดซึ่งมณฑาแทบกลืนอารมณ์ไว้ไม่อยู่ เธอมีเครื่องคิดเลขใน
มือเสียที่ไหน เธอไม่รู้เรื่องที่เขาพูดเสียด้วยซ้ำ! สิ่งที่รู้สึกเพียงอย่างเดียวใน
ขณะนั้นคือเธอกำลังสะลึมสะลือเพราะฤทธิ์ยาแก้หวัด และเธอกำลังง่วงนอน...

ช่วงหลัง ๆ มารอเจอร์เริ่มควงผู้หญิงไทยคนหนึ่ง หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู
มณฑานึกดีใจและคิดว่าเขาจะเลิกบ่างนางลงไปบ้าง เธอคงมีเวลานอนได้เต็มที่
เสียทีโดยไม่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกเพื่อรับโทรศัพท์และข้อความสั่งงาน
จากเขา ปรากฏว่าที่ไหนได้ เธอถูกปลุกขึ้นมากลางดึกอยู่บ่อยครั้งเพื่อที่จะได้
รับข้อความที่เธออยากเขี่ยทิ้งโทรศัพท์นั้นทิ้งไปแบบวิมาดาเจ้านายเก่าจริง ๆ

“เพิ่งกลับจากดูหนังกับก๊วยก๊วย ผมลืมกุญแจไว้ที่ห้อง คุณช่วยโทรไปที่
บ้านคุณนิดาเจ้าของคอนโดผมที” หรือ... “มีกล่องกระดาษเปล่าอยู่สองใบวาง
ไว้แถบหน้าห้องของผม พรุ่งนี้เช้าคุณโทรตามให้คุณนิดาส่งแม่บ้านมาขนออก
ไปทิ้งด้วย”

“จันทน์ไม่ไหวแล้ว จันทน์มานานแล้ว” มณฑาโอตครวญกับสุนทรี
เพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมกันที่สุด ระยะหลังมานี้เธอมักเอาเรื่องนี้มาปรับทุกข์
กับสุนทรีอยู่บ่อย ๆ

“ถามอะไรอย่างนั้นกะ” สุนทรีถามเสียงเฉิบแต่จริงจัง “ทำไมที่ผ่านมา
ตั้งสี่ห้าปีแกทนนายแกมาได้ตั้งนาน จู้ ๆ ทำไมเพิ่งมาบ่นเอาป่านนี้ ทำไมเมื่อ

